

Резюме

Горбань Н.С. Особенности взаимодействия органов государственной исполнительной службы и таможи Государственной фискальной службы при передаче имущества, конфискованного по решению судов, и распоряжение им.

В статье исследуется вопрос законодательной регламентации взаимодействия органов государственной исполнительной службы и таможи Государственной фискальной службы при передаче имущества, конфискованного по решению судов, и распоряжения им. Автор акцентирует внимание на проблемных вопросах деятельности указанных органов и отмечает необходимость создания единой информационной системы, которая облегчила бы выполнение возложенных на них функций.

Ключевые слова: органы государственной исполнительной службы, таможи Государственной фискальной службы, взаимодействие, государственный исполнитель конфискованное имущество.

Summary

Horban N. Peculiarities of the interaction between the bodies of the state executive service and the customs of the State fiscal service during the transfer of property confiscated by court decision and disposing of it.

The article deals with the issue of the legislative regulation of the interaction between the bodies of the state executive service and the customs of the State fiscal service during the transfer of property confiscated by the decision of the courts and dispose of it. The author focuses on the problematic issues of the activities of these bodies and notes the need to create a unified information system that would facilitate the implementation of the functions assigned to them.

Key words: bodies of state executive service, customs of the State fiscal service, cooperation, state executor confiscated property.

УДК 342.9

К.А. ГУСЕВА, М.В. МАРТИНОВА

Катерина Анатоліївна Гусєва, кандидат юридичних наук, старший науковий співробітник, доцент Національної академії внутрішніх справ

Маргарита Володимирівна Мартинова, курсант Національної академії внутрішніх справ

ДІЯЛЬНІСТЬ УПОВНОВАЖЕНИХ ПІДРОЗДІЛІВ ОРГАНІВ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ У СФЕРІ ЗАПОБІГАННЯ ТА ПРОТИДІЇ ДОМАШНЬОМУ НАСИЛЬСТВУ ТА ГЕНДЕРНОЇ ДИСКРИМІНАЦІЇ

Конституцією України проголошено, що найвищою соціальною цінністю в країні є життя та здоров'я людини та громадянина. Відповідно до ст. 24 Основного Закону всі громадяни є рівними у своїх правах та обов'язках, незалежно від свого етнічного та соціального походження, раси, кольору шкіри, політичних, релігійних та інших переконань, статевої приналежності тощо¹. Однак у суспільстві стало поширеним таке явище, як домашнє насильство та гендерна дискримінація, що прямо порушує встановлені права та свободи. Щороку від такого насильства в Україні страждає близько 100 тисяч осіб (90 % із яких – жіночої статі). Проте, реальні масштаби проявів домашнього насильства та гендерної дискримінації важко визначити. Оскільки кількість заяв про факти насильства не є відображенням його реального рівня і багато його випадків залишаються прихованими.

Домашнє та гендерне насильство є грубим порушенням прав і свобод людини, а також гострою проблемою українського суспільства, від якої страждають всі верстви населення. Саме тому дослідження даного питання потребує особливої уваги з боку визначення напрямів діяльності уповноважених підрозділів органів Національної поліції у сфері запобігання та протидії цьому явищу.

Проблематика домашнього та гендерно зумовленого насильства як загальносоціального явища привертала до себе увагу багатьох науковців, таких як: О.В. Ковальова, Г.О. Христова, Л.М. Герасіна, В.В. Голіна, А.К. Зайцев та інші.

Метою статті є встановлення самої сутності домашнього насильства та гендерної дискримінації, аналіз чинного законодавства, що діє у даній сфері, а також визначення напрямів діяльності уповноважених підрозділів органів Національної поліції щодо запобігання та протидії насильству.

На законодавчому рівні гендерна рівність закріплена в Конституції України та законах, зокрема, Законі України «Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків» та «Про засади запобігання та протидії дискримінації в Україні», де прописані положення, які забороняють дискримінацію за ознакою статі.

Поняття «дискримінація» має точне і стале визначення в міжнародному праві. Комітет ООН з прав людини – незалежний експертний орган, що спостерігає за виконанням Міжнародного Пакту про громадян-

ські та політичні права, – роз'яснив, що в пакті цей термін включає: «будь-яку відмінність, виключення, обмеження або перевагу, за ознакою раси, кольору шкіри, мови, релігії, політичних або інших поглядів, національного або соціального походження, майнового положення, народження або іншої обставини, і яка має на меті або як наслідок, знищення або применшення визнання, використання або здійснення всіма особами, на рівних можливостях, всіх прав і свобод»².

Під дискримінацією за ознакою статі (гендерною дискримінацією) розуміють ситуацію, за якої особа або група осіб за ознаками статі, які були, є та можуть бути дійсними або припущеними, зазнає обмеження у визнанні, реалізації або користуванні правами і свободами або привілеями в будь-якій формі, встановленій Законом України «Про засади запобігання та протидії дискримінації в Україні»³.

Формами дискримінації відповідно до Закону України «Про засади запобігання та протидії дискримінації в Україні» є: пряма дискримінація, непрямая дискримінація; підбурювання до дискримінації; пособництво у дискримінації та утиск^{4,5}.

Особливо гендерна дискримінація проявляється через домашнє насильство. У сім'ї може відбуватися фізичне, психологічне, сексуальне, а також економічне насильство. Це може стосуватися будь-якого члена сім'ї, однак у більшості випадків відноситься до жінок. Так, формою гендерного насильства може бути прямий контроль жінки, наприклад примусові аборти та примусова вагітність. Ще одним осередком, де дискримінують жінок, є робоче місце, сюди включають оплату праці, різні можливості в підвищенні кар'єри, а також у примушування вступити в сексуальний зв'язок та навіть торгівлю жінками⁶.

Для ефективної боротьби з насильством потрібна досконала законодавча база. На міжнародному рівні особливе значення має Конвенція Ради Європи про запобігання насильству щодо жінок та домашньому насильству та боротьбу з цими явищами (Стамбульська конвенція) – це перший європейський обов'язковий документ, що закріплює обов'язкові стандарти попередження насильства, захисту жертв, а також покарання кривдників. Стамбульська конвенція проводить чітку лінію, що на пряму пов'язує гендерну рівність з викориненням насильства, яке не може бути викоринено без досягнення рівності між жінками та чоловіками. Україна вже підписала Стамбульську конвенцію, однак ще не ратифікувала⁷.

В Україні законом, що регулює діяльність щодо запобігання та протидії домашньому насильству, є Закон України «Про запобігання та протидію домашньому насильству», що набрав чинності 7 січня 2018 р. від 7 грудня 2017 р. № 2229-VIII, який був прийнятий у рамках реалізації Національної стратегії у сфері прав людини, затвердженої Указом Президента України від 25 серпня 2015 р. № 501/2015 з метою протидії дискримінації за ознакою статі, застосуванню міжнародних стандартів протидії насильству, впровадження політики гендерної рівності та протидії насильству, також було розширено коло осіб, які підпадають під дію законодавства, запроваджено додаткові заходи, що спрямовані на створення захисних механізмів боротьби проявами насильства за гендерною ознакою.

У даному Законі надається визначення поняття «домашнє насильство», його форм, встановлюються основні засади запобігання та протидії домашньому насильству, визначено коло суб'єктів, що здійснюють заходи у сфері запобігання та протидії домашньому насильству (одним із таких суб'єктів є уповноважені підрозділи органів Національної поліції України), визначені повноваження та завдання цих суб'єктів, зазначені права постраждалих осіб, закріплені спеціальні заходи щодо протидії домашньому насильству, встановлена відповідальність за вчинення домашнього насильства тощо.

Відповідно до ст. 1 Закону домашнім насильством є діяння (дія або бездіяльність) фізичного, сексуального, психологічного або економічного насильства, що вчиняються в сім'ї чи в межах місця проживання або між родичами, або між колишнім чи теперішнім подружжям, або між іншими особами, які спільно проживають (проживали) однією сім'єю, але не перебувають (не перебували) у родинних відносинах чи у шлюбі між собою, незалежно від того, чи проживає (проживала) особа, яка вчинила домашнє насильство, у тому самому місці, що й постраждала особа, а також погрози вчинення таких діянь⁸.

Діяння є насильством лише за умови, що воно порушує норми чинного законодавства і порушило чи може призвести до порушення конституційних прав і свобод людини. Воно може мати форму, як дій – активна поведінка, наприклад, нанесення побоїв, так і бездіяльності – пасивна поведінка особи, наприклад, ненадання допомоги члену сім'ї, який перебуває у небезпечному для життя становищі⁹.

Постраждалою особою виступає та особа, яка зазнала домашнього насильства у будь-якій формі. У свою чергу особа, яка вчинила домашнє насильство у будь-якій формі, називається кривдник, а у випадку, якщо така особа не досягла 18, вона називається дитина-кривдник.

Закон визначає перелік постраждалих осіб, на яких поширюється дія законодавства про запобігання та протидію домашньому насильству, при цьому не має значення факт їх спільного проживання зі своїми кривдниками.

Варто зазначити, що Закон передбачає створення в Україні Єдиного державного реєстру випадків домашнього насильства та насильства за ознакою статі, до якого вноситимуться дані про кожен зафіксований у державі випадок такого насильства. У цей реєстр потраплять дані про кривдника, жертву насильства та про обставини його вчинення. Даний реєстр є вкрай важливим, оскільки надасть можливість скласти приблизне уявлення про масштаб проблеми домашнього насильства в Україні⁸.

Виходячи із вже зазначених положень, домашнє насильство та гендерна дискримінація є грубим порушенням прав та свобод громадян. Відповідно до Закону України «Про Національну поліцію» одним із основних завдань поліції є забезпечення охорони прав та свобод кожної людини. Також у Законі зазначено, що

одним із органів у сфері запобігання та протидії домашньому насильству є уповноважені підрозділи органів Національної поліції України¹⁰.

Звідси виходить, що уповноважені підрозділи органів Національної поліції повинні здійснювати діяльність щодо запобігання та протидії домашньому насильству, а також гендерної дискримінації. До таких підрозділів відносять: служби патрульної поліції, дільничних офіцерів та підрозділів ювенальної превенції, груп реагування патрульної поліції.

Згідно зі ст. 10 Закону органи Національної поліції уповноважені:

- 1) виявляти факти домашнього насильства та здійснювати своєчасне реагування на них;
- 2) приймати і розглядати заяви, а також повідомлення про факти домашнього насильства;
- 3) інформувати постраждалих осіб про їхні права, заходи і соціальні послуги, якими вони можуть скористатися;

4) на винесення термінового заборонного припису стосовно кривдників;

5) брати на профілактичний облік кривдників та проводити з ними профілактичну роботу;

6) здійснювати контроль за виконанням кривдниками спеціальних заходів протидії домашньому насильству протягом строку їх дії;

7) анулювати дозволи на право придбання, зберігання, носіння зброї та боєприпасів їх власників у разі вчинення ними домашнього насильства, а також проводити вилучення зброї та боєприпасів у порядку, визначеному законодавством;

- 8) взаємодіяти з іншими суб'єктами, що здійснюють заходи;
- 9) звітувати про результати здійснення повноважень у цій сфері.

Завданнями у сфері запобігання насильству є:

- 1) визначення причин і передумов поширення насильства;

2) підвищення рівня поінформованості населення про насильство, його форми, прояви, причини і наслідки;

3) сприяння розумінню природи домашнього насильства, його нерівномірного впливу на жінок і чоловіків (особливо на осіб з інвалідністю, вагітних жінок, дітей, недієздатних осіб, осіб похилого віку);

4) формування в суспільстві негативного ставлення до насильницької поведінки, небайдужого ставлення до постраждалих осіб, насамперед постраждалих дітей, усвідомлення домашнього насильства як порушення прав людини;

5) викорінення дискримінаційних уявлень про соціальні ролі та обов'язки жінок і чоловіків, а також будь-яких звичаїв і традицій, що на них ґрунтуються;

6) заохочення всіх членів суспільства, насамперед чоловіків, до активного сприяння запобігання домашньому та гендерно зумовленому насильству.

Важливим є нововведення Закону про запровадження термінового заборонного припису стосовно кривдника – спеціального заходу протидії насильству, що вживається уповноваженими підрозділами органів Національної поліції України як реагування на факт домашнього насильства. Він може передбачати такі заходи:

- 1) зобов'язання залишити місце проживання або перебування постраждалої особи;
- 2) заборона на вхід та перебування в місці проживання або перебування постраждалої особи;
- 3) заборона в будь-який спосіб контактувати з постраждалою особою.

При вирішенні питання про винесення термінового заборонного припису пріоритет надається безпеці постраждалої особи. Заборонний припис виноситься за заявою постраждалої особи, а також за власною ініціативою працівником уповноваженого підрозділу органів Національної поліції України за результатами оцінки ризиків (строком до 10 діб). Він вручається кривднику, а його копія – постраждалій особі або її представнику.

Дія такого припису припиняється у разі застосування до кривдника судом адміністративного стягнення у вигляді адміністративного арешту або обрання щодо нього запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою у кримінальному провадженні.

Кривдник, стосовно якого винесено даний припис, згідно з яким він повинен залишити місце спільного проживання або перебування з постраждалою особою, зобов'язаний повідомити про місце свого тимчасового перебування підрозділ поліції за місцем вчинення насильства. Особа, стосовно якої винесено терміновий заборонний припис, може оскаржити його до суду в загальному порядку.

Даний припис не може містити: зобов'язання залишити місце проживання, заборону на вхід та перебування в місці проживання, якщо кривдником є особа, яка на день винесення припису не досягла вісімнадцятирічного віку та має спільне місце проживання або перебування з постраждалою особою⁸.

За I півріччя 2018 р. складено 50,7 тис. адміністративних протоколів за ст. 173-2 Кодексу України про адміністративні правопорушення (далі – КУпАП), що передбачає відповідальність за вчинення домашнього насильства, насильства за ознакою статі, невиконання термінового заборонного припису або неповідомлення про місце свого тимчасового перебування, було виявлено 40,5 тис. осіб, які вчинили адміністративні правопорушення, передбачені даною статтею КУпАП, на профілактичний облік поставлено 36,6 тис. кривдників (з них 33,1 тис. осіб чоловічої статі), 26 особам анульовано дозвіл на право придбання, зберігання, носіння зброї чи боєприпасів¹¹.

Зазвичай жертви домашнього насильства зазнають різних форм насильства протягом тривалого часу. Вони можуть страждати через безліч причин. Ці чинники ускладнюють прийняття раціонального рішення,

тому поведінка та дії постраждалої особи можуть здаватися нелогічними. Замість того, аби убезпечити себе та дітей від подальшого насильства, жертва надалі залишається з кривдником.

В Україні працює так звана Національна «гаряча лінія» з попередження домашнього насильства, торгівлі людьми та гендерної дискримінації, що була започаткована у 2004 р. Міжнародним жіночим правозахисним центром «Ла Страда – Україна». Вона є важливим елементом в системі надання допомоги жертвам домашнього насильства та гендерно зумовленого насильства, оскільки являє собою єдиний всеукраїнський безкоштовний ресурс для цілодобового отримання інформації щодо проблеми насильства¹².

У свою чергу, поліція є першим контактним інститутом між постраждалою особою від насильства та судом. Вона відіграє важливу роль при забезпеченні ефективної системи реагування на насильство. Останнім часом навіть проводяться спеціальні навчально-методичні тренінги операторів служби «102» з метою формування у них розуміння поняття «гендерно зумовлене насильство» та для того, щоб навчити їх ідентифікувати і реагувати на випадки такого насильства.

Підрозділи органів Національної поліції реагують на факти домашнього насильства за таким алгоритмом:

- 1) правоохоронні органи здійснюють прийом виклику оператором спецлінії «102» або отримують інформацію щодо домашнього насильства від інших суб'єктів;
- 2) направлення наряду поліції на місце виклику;
- 3) представники поліції, які приїхали на виклик повинні:
 - провести звуження масштабів конфлікту для негайного припинення насильства;
 - заспокоїти та забезпечити безпеку постраждалій особі та дітям;
 - зібрати інформацію, необхідну для реєстрації справи та початку судового позову у разі необхідності;
 - інформувати жертву про її права та можливість отримати професійну допомогу;
- 4) винести терміновий заборонний припис кривднику строком до 10 діб;
- 5) скласти документи про адміністративне правопорушення;
- 6) порушити кримінальне провадження у разі достатньої на те підстави (дана норма вступить в дію з січня 2019 р.)^{8,13}.

Важливо також зазначити, що згідно із Законом поліцейські можуть проникати до житла особи без вмотивованого рішення суду в невідкладних випадках, пов'язаних із припиненням вчинюваного акту домашнього насильства, у разі безпосередньої небезпеки для життя чи здоров'я постраждалої особи⁸.

Також з метою посилення протидії домашньому та гендерному насильству у Законі було розширено перелік адміністративної відповідальності за вчинення дій, що мають ознаки насильства. Кодекс України про адміністративні правопорушення було доповнено ст. 39–1 (Направлення на проходження програми для особи, яка вчинила домашнє насильство чи насильство за ознакою статі)^{14,15}.

На місці події правоохоронні органи повинні враховувати певні особливості ситуацій, що пов'язані з домашнім та гендерно зумовленим насильством:

- 1) жертва обов'язково повинна знаходитись окремо від кривдника;
- 2) після прибуття наряду поліції жорстокість кривдника може посилитися;
- 3) кривдник може впливати на те, що жертва розповідає правоохоронним органам (через висловлювання, мову жестів та інші мало помітні елементи їхніх стосунків);
- 4) у жертви може бути присутній страх майбутнього покарання від кривдника, через що вона може боятися розмовляти з працівниками поліції у його присутності.

Щохвилини від домашнього насильства в Україні страждає три жінки, зазначає президент громадської організації «Ла Страда – Україна» Катерина Левченко. У минулому році через насильство до правоохоронних органів і на гарячу лінію звернулися понад 150 000 осіб. Однак, це лише 10–15 % від загальної кількості реальних випадків, про що наголошує експерт¹⁵.

Враховуючи замовчування даної проблеми, вкрай важливим є дослідження причин, які визначають небажання потерпілих притягувати кривдників до відповідальності, та обставини звернень до поліції. Переважно звернення до поліції про факти насильства надходять від самих потерпілих, інші звернення ініціюють сторонні особи, які стали свідками насильства (сюди також відносять сусідів, знайомих, випадкових свідків події, представників організацій тощо), а також родичі або члени сім'ї.

Система кримінального правосуддя неспроможна охопити більшість випадків домашнього насильства. Наприклад, за даними звітів про поширеність насильства щодо жіночої статі, насильства зазнає набагато більше жінок, ніж є офіційних звернень.

Неефективність в реагуванні поліції на випадки насильства призводить до високого рівня повторності злочинів, а також сприяє розвитку суспільного середовища, яке створює умови для насильства¹⁶.

Виходячи із вищезазначеного, стає зрозумілим, що проблема насильства досить поширена в суспільстві та потребує звуження масштабу. Так, потрібне вдосконалення деяких правових норм. На цій підставі виникає пропозиція до ст. 16 «Єдиний державний реєстр випадків домашнього насильства та насильства за ознакою статі» внести зміну до п. 5 ч. 2, а саме забезпечити єдиний облік не тільки випадків домашнього насильства та насильства за ознакою статі, а й також постраждалих осіб, кривдників та суб'єктів, що здійснюють заходи запобігання та протидії домашньому насильству, насильства за ознаками статі. Дана зміна потрібна для того, щоб не тільки скласти приблизне уявлення про масштаб проблеми насильства в Україні, а й точного аналізу даних правопорушень.

Таким чином, удосконалення діяльності поліцейський щодо запобігання та протидії насильству залежить від наявності правового забезпечення, постійної взаємодії поліції з іншими суб'єктами, які здійснюють діяльність у даній сфері, організації широкої інформаційно-просвітницької роботи, що спрямована на зміну стереотипів населення.

¹ Конституція України : Закон України від 28 червня 1996 р. № 254к/96-ВР : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=254%EA%2F96-%E2%F0> (дата звернення: 02.11.2018).

² Amnesty International Ukraine) ВР : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://amnesty.org.ua/materiali/materiali-kampaniyi/shho-take-diskriminatsiya/> (дата звернення: 02.11.2018).

³ Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків: Закон України від 08.09.2005 р. № 2866-IV ВР : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2866-15> (дата звернення: 02.11.2018).

⁴ Про засади запобігання та протидії дискримінації в Україні : Закон України від 06.09.2012 р. № 5207-VI ВР : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/5207-17> (дата звернення: 02.11.2018).

⁵ Дискримінація обмежує протидій! ВР : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://discrimi.net/discrimination> (дата звернення: 02.11.2018).

⁶ Гендерна рівність в Україні: проблеми та шляхи удосконалення / В.Г. Никифоренко, А.І. Табанова // Вісник соціально-економічних досліджень. – 2014. – Вип. 2. – С. 218–225.

⁷ Конвенція Ради Європи про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству та боротьбу із цими явищами (Стамбульська конвенція). Довідник для членів парламенту ВР : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://rm.coe.int/1680096e45> (дата звернення: 09.11.2018).

⁸ Про запобігання та протидію домашньому насильству: Закон України від 07.12.2017 р. № 2229-VIII ВР : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2229-19> (дата звернення: 09.11.2018).

⁹ Додаток до листа Міністерства освіти і науки України від 18.05.2018 № 1/11-5480 Запобігання та протидія насильству: Методичні рекомендації. – К., 2018. – С. 86.

¹⁰ Про Національну поліцію : Закон України від 02.07.2015 р. № 580-VIII ВР : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19> (дата звернення: 09.11.2018).

¹¹ Дума центр правових та політичних досліджень ВР : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://centrduma.org.ua/?cat=4&paged=4> (дата звернення: 09.11.2018).

¹² Ла Страда – Україна ВР : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://la-strada.org.ua/> (дата звернення: 09.11.2018).

¹³ Москвичова А. Як працює «Поліна» – поліція проти домашнього насильства. 2017 ВР / А. Москвичова : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://www.radiosvoboda.org/a/28602166.html> (дата звернення: 10.11.2018).

¹⁴ Протидія домашньому насильству. Практичний посібник / Проект Ради Європи «Боротьба з насильством щодо жінок та дітей в Україні»: Ентоні Вілс, Ольга Калашник.

¹⁵ Кодекс України про адміністративні правопорушення (статті 1 - 212-21) від 07.12.1984 р. № 8073-X ВР : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/80731-10> (дата звернення: 10.11.2018).

¹⁶ Трегубова Я. Гендерна нерівність: п'ять порушень прав жінок в Україні. 2018 ВР / Я. Трегубова. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://www.radiosvoboda.org/a/29085513.html> (дата звернення: 10.11.2018).

Резюме

Гусева К.А., Мартинова М.В. Діяльність уповноважених підрозділів органів Національної поліції у сфері запобігання та протидії домашньому насильству та гендерної дискримінації.

У даній статті встановлена сама сутність домашнього насильства та гендерної дискримінації, здійснено аналіз чинного законодавства, що діє у даній сфері, а також визначено напрями діяльності уповноважених підрозділів органів Національної поліції щодо запобігання та протидії насильству.

Ключові слова: насильство, дискримінація, домашнє насильство, гендерна дискримінація, уповноважені підрозділи органів Національної поліції.

Резюме

Гусева Е.А., Мартынова М.В. Деятельность уполномоченных подразделений органов Национальной полиции в сфере предотвращения и противодействия домашнему насилию и гендерной дискриминации.

В данной статье определена сама сущность домашнего насилия и гендерной дискриминации, осуществлен анализ законодательства, действующего в данной сфере, а также определены направления деятельности уполномоченных подразделений органов Национальной полиции по предотвращению и противодействию насилию.

Ключевые слова: насилие, дискриминация, домашнее насилие, гендерная дискриминация, уполномоченные подразделения органов Национальной полиции.

Summary

Guseva K., Martynova M. The activities of authorized departments of the National police in the field of preventing and combating domestic violence and gender discrimination.

In this articles the very essence of domestic violence and gender discrimination, the analysis of the current legislation in this area, as well as the directions of activities of the competent departments of the National police to prevent and combat violence.

Key words: violence, discrimination, domestic violence, gender discrimination, authorized units of the National police.